

Dirk DE GENDT

Deken van Leuven

Als jongeman dacht hij niet dat hij ooit deken zou worden. Dirk DE GENDT wilde onderpastoor zijn en mensen over God vertellen. Nu doopt hij honderden kinderen per jaar in een kleine twintig parochies. Maar hij neemt nog steeds tijd om te praten over God. Met jongeren en met de ouders van de kinderen uit Heverlee die in Zwitserland overleden. „De Kerk moet deugd doen, ook in tijden van miserie.”

‘Pasen komt dit jaar met een dubbel gevoel’

Jozefien VAN HUFFEL

Nog vóór Dirk DE GENDT zich aandient, hebben we genoeg stof om een interview uit te schrijven. Met zijn moeder, weliswaar. De zoon is nog niet thuis van de laatste begrafenis na het busongeval. Zij ontvangt ons. Vertelt over de zoektocht naar een pastorie waar ook zij en DE GENDT'S pleegkinderen, kinderen van zijn overleden broer, konden wonen. DE GENDT komt thuis en neemt het meteen over. „Stel uw vragen.”

–Wordt het dit jaar gewoon Pasen voor u?

Ik geloof, net als de ouders van de overleden kinderen, sterk dat het Pasen wordt, maar met een dubbel gevoel. God geeft zijn Zoon voor ons, ook in slechte tijden, maar het afscheid blijft. Een bittere Pasen dus, met de glimlach en met tranen in de ogen.

De verrijzenis is voor mij niet symbolisch. Dat Christus voor mij gestorven en verzezen is, is de kern van het bestaan. Hij houdt me bij de hand en draagt me in alle pijn. Als ik sterf, draagt Hij me ook. Als ik dat niet geloofde, had ik de mensen de voorbije weken niet nabij kunnen zijn. Dan had ik zelf hulpverlening nodig gehad. Maar nu is alles wat er aan solidariteit ontstaat teken van Gods aanwezigheid.

Onder de ouders waren er meer en minder gelovig. Door meerdere dagen met elkaar te praten, groeide echter voor iedereen de betekenis van het geloof. Wellicht speelde het mee dat ze wisten dat ik niet vanuit het luchtledige praat. Ik verloor mijn broer en mijn schoonzus en zorg voor hun kinderen. We waren verbonden in pijn en doordat het deugd doet je gedragen te weten.

„Als ik niet geloofde dat Christus daadwerkelijk is verzezen, had ik zelf een hulpverlener nodig gehad”

–Is een Kerk die mensen deugd doet uw doel?

Ik werd priester met Matteüs 25 als leidraad: „Wat je voor een van deze minste broeders van Mij hebt gedaan, heb je voor Mij gedaan.” Ik had nooit gedacht dat ik deken zou worden. Ik wilde onderpastoor zijn, met mensen bezig zijn en hen over God vertellen. Die basisroeping verandert niet, al krijg je andere taken. Als deken vul ik de gaten in het instituut. Ik ben crisismanager, tegelijk ook op veel plaatsen pastoor die schoolmissen en begrafenissen doet. Ik ben weinig thuis, maar dat geeft

niet, want ik doe iets waar mensen deugd aan hebben, in goede en slechte omstandigheden.

–Zou u niet liever minder parochies hebben?

Zij die pleiten voor kleine samenwerkingsverbanden in de Kerk, doen dat maar al te vaak vanaf een bureau. Ze kennen de realiteit niet. Natuurlijk zijn er kleine leefomgevingen, maar de organisatiestructuur moet groot zijn om doeltreffend te werken en te professionaliseren. We hebben hier dan ook geen priestertekort. Er zijn te weinig priesters om de kaartenhuisjes die we in de loop der eeuwen bouwden te bemannen, maar die huisjes vallen. Als we ze niet laten vallen, doen ze het wel vanzelf.

Ik zie de krampachtigheid om kleine structuren te bewaren echter toenemen, de jongste tien jaar. Soms heb ik er zelf ook last van. We weten dat wat bestaat, zal verdwijnen, maar niet wat de toekomst brengt. Wel, doe dan gewoon. Probeer iets. Binnen een jaar of tien zien we of het goed is of niet. Als we enkel het bestaande bewaren, zal er niets zijn over tien jaar.

Een voordeel van grotere entiteiten is trouwens dat er meer plaats is voor de eigenheid van elke lokale gemeenschap. Een pastoor met vier parochies wil dat ze allemaal hetzelfde doen. Een pastoor met veertien parochies kan dat niet eisen.

–Klopt het dat vooral jongeren u nooit tevergeefs iets vragen?

Ik ben vaak met jongeren op stap. Ik ga mee naar de Wereldjongerendagen en ben altijd bereid iets mee te organiseren. Ik heb er alleen een hekel aan als mensen over ‘de jongeren’ praten alsof het een aparte groep is. Ze zijn net zo goed deel van de Kerk.

Niet elke parochie heeft nog de spankracht om met hen bezig te zijn. Grotere kernen moeten daarom jonge mensen aantrekken en hen ondersteunen. Heel wat jongeren voelen zich aangesproken door het religieuze en zijn op zoek naar stabiliteit, want die is verdwenen in de samenleving. De moeilijkheid is om de brug te slaan, om hen tegen te komen. Daar moet

Dirk De Gendt: „Thuis kreeg ik de gave van het gesproken woord.” © Ingrid Hannes

je meerdere initiatieven voor nemen en de instroom zal altijd gebeuren met kleine beetjes. We moeten daar echter niet treurig om zijn. Onze-Lieve-Heer begon ook met twaalf man en enkele vrouwen.

–Maakt het uit dat er ook in uw eigen huis jonge mensen wonen?

Ooit woonde zelfs een hele bende pubers in mijn huis. Je leert hun manier van reageren beter kennen. Doordat ik met familie samenleef en dus persoonlijk meer dan andere priesters moet en wil bezig zijn met emoties en met het leven van alledag, heb ik daar wellicht in mijn werk ook meer aandacht voor. Als je iets wil verkondigen, moeten mensen het ook kunnen meemaken, in het leven.

–U lijkt nooit een vraag van de media af te slaan. Bewust?

Absoluut. Als Kerk leven we in deze maatschappij en die is nu eenmaal onlosmake-

lijk verbonden met de media. We moeten ze enerzijds zelf gebruiken. Binnenkort worden in Leuven bijvoorbeeld de missen live op het internet uitgezonden. Anderzijds ben ik altijd paraat als ze iemand nodig hebben om het uit te leggen. Met de Belgische media heb ik heldere afspraken. Zij hebben respect, ik kan een evenwichtig verhaal over de Kerk brengen.

Je mening verkondigen in de oneliners die de pers graag hoort, is een kunst. Mijn ouders waren echter beiden vakbondsleider. Ik kreeg de gave van het gesproken woord mee van thuis. Dat help in zeer grote mate.

Veel anderen zijn bang voor de media, maar er bestaan geen lastige vragen. Als je zelf authentiek bent, heb je immers niets te verbergen. Al zit ik natuurlijk op een goede plek. Een bisschop kan niet alles zeggen. Ik kan het me wel permitteren om mijn eigen mening, die meestal trouwens een kerkelijke mening is, uit te spreken.